

[Ministeren for kulturelle anliggender]

Jeg ved, at idrættens organisationer har taget initiativ til, at betænkningen nu drøftes i idrættens verden både lokalt og centralt. Jeg har været med til det første store møde og skal med til et igen om få uger, hvor de altså selv mener, at de har brug for at drøfte disse ting. Hvad er derfor mere naturligt, end at idrættens organisationer nu får lejlighed til at fremføre de synspunkter, som denne debat vil frembringe, oven i købet efter at der er begyndt en politisk stillingtagen?

For mig er det heller ikke helt uden betydning, at de hørte parter samtidig får lejlighed til noget andet, nemlig til at udtale sig om regeringens redegørelse og den deri indeholdte prioritering af udvalgets forslag. Betænkningen vil derfor nu blive udsendt, også fordi man derved får redegørelsen med.

Det er ikke forhalingsmanøvre, det er et nødvendigt led i en åben debat om betænkningen, og såfremt de berørte parter ikke nu fik lejlighed til at udtale sig, så synes jeg, at det ville være en gammeldags og også en centralistisk holdning, som jeg i hvert fald godt vil bryde.

Tinning (VS):

En del af de spørgsmål, vi stiller, er jo begrundet i, at ministre ind imellem foretager sig komplet ufattelige ting; det kunne vi jo bare lade dem gøre i fred og ro. Men når jeg har stillet spørgsmålene, er det selvfølgelig, fordi jeg godt vil prøve at finde ud af, hvad der foregår.

Ministeren har fuldstændig ret i, at det er vigtigt med en offentlig debat omkring disse sager. Derfor var det også en god ting, at der var en offentlighedsfase, imens breddeidrætsudvalget sad og skrev på sin betænkning. Det var den, der var hovedårsagen til, at betænkningen blev forsinket med et helt år.

Og det, der nu sker, er så – siger ministeren – at nu skal vi høre, hvad en række folk rundt omkring mener ikke alene om breddeidrætsbetænkningen, men også om ministerens redegørelse.

Men det, der er komplet ufatteligt og faktisk er endnu mere ufatteligt efter ministerens svar, er følgende: ministeren sender betænkningen til høring, grundig høring, i Kommunernes Landsforening. Jamen de er medforfattere. Hvorfor sender man en betænkning

til grundig høring hos nogle folk, der har skrevet med? Til Amdtsrådsforeningen, de er medforfattere. Til idrætsorganisationerne, de er medforfattere. Det er derfor, at jeg spørger: hvad i alverden er meningen? Jeg går ud fra, at ministeren kan bekræfte – og jeg vil godt bede ministeren gøre det – at eliteidrætsbetænkningen ikke blev sendt til nogen grundig høring. Jeg spørger om det, fordi statsministeren før rodede sig ud i jeg ved ikke hvad, da han skulle prøve at skabe klarhed.

Jeg vil godt sige, at jeg synes, det er fint med denne offentlige debat. Men hvis ministeren nu lagde sig fast på ikke at sende noget som helst til grundig høring, hvad ville der så ske? Der ville ske det, at interesserede parter ville diskutere breddeidrætsudvalgets betænkning og ministerens redegørelse, alt sammen frem til, at ministeren kunne komme med nogle lovinitiativer i det førstkommande efterår.

Nu blinker den røde lampe. Jeg skal re-spekttere formandens henstilling og vende tilbage, når ministeren har svaret.

Ministeren for kulturelle anliggender (H. P. Clausen):

Ministre kan komme til at foretage sig mærkværdige ting eller ting, som ser mærkværdige ud, i hvert fald hvis de tolkes sådan. Jeg har ikke foretaget mig noget mærkværdigt her, for jeg har gjort netop det, hr. Tinning efterlyser, nemlig sørget for, at der kommer en løbende debat. Det hindrer ikke, at vi samtidig drøfter tingene her. Jeg har lagt min egen redegørelse frem, så den indgår også i betænkningerne. Det er ikke nok, at der sidder folk i et udvalg og skriver betænkning, selv om de kommer fra Kommunernes Landsforening eller fra Amdtsrådsforeningen, for nu er vi kommet til en fase, hvor de politiske beslutninger skal træffes. De personer, som har siddet, enten det er fra den ene eller den anden side, i et sådant udvalg, har ikke haft bindende mandat til at beslutte, hvilke af forslagene de vil være med i en prioritering af, og som kan komme ind i debatten, efter at vi er kommet dette skridt videre. Men jeg er da glad for, at hr. Tinning sætter pris på den offentlige debat, som derved kommer til at foregå.